

Sygn. akt **IC 1581/17 upr.**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Domaradzki
Protokolant:	Kamil Jaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2017 r. w O.

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Piotr Domaradzki

Sygn. akt IC 1581/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. D. kwoty 387,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że 21 sierpnia 2008 r. pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu na zakup towarów, na podstawie której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie regulowała na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Na podstawie umowy cesji z 20 marca 2015 r. powód przejął od (...) (...) z siedzibą w W. prawa do wierzytelności powstałej w wyniku niewywiązywania się przez pozwaną z warunków umowy łączącej ją z bankiem.

Pozwany na rozprawie w dniu 18 lipca 2017r., reprezentowany przez B. D., wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że kredyt został spłacony. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2008r. pozwany R. D. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) (...) / Usług nr (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 3255 zł. Spłata zadłużenia miała nastąpić w 36 ratach.

(dowód: umowa pożyczki k. 42 - 44).

W dniu 20 marca 2015 r. (...) (...) z siedzibą w W. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedziba we W. umowę przelewu wierzytelności, następnie wierzytelności zostały przelane na (...) (...) z siedzibą w W..

Powód przedłożył kserokopię zawiadomienia o cesji wierzytelności, kserokopię umowy pożyczki gotówkowej oraz niepodpisany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z 20 marca 2015 r.

(dowód: zawiadomienie o cesji k. 12, umowa przelewu wierzytelności 45-47, 27-29, kserokopia umowy (...), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana.

Bezspornym w sprawie jest fakt, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę kredytu na zakup towarów.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

Zgodnie z brzmieniem art. 117 § 1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Art. 118 kc wskazuje zaś, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Zgodnie z art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Z treści pozwu nie wynika, aby umowa o kredyt została wypowiedziana przez podmiot udzielający pożyczki. Co prawda powód powołuje się na oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki, jednakże nie przedłożył na tą okoliczność żadnych dowodów.

Biorąc pod uwagę tę okoliczność oraz trzyletni termin przedawnienia, jak też fakt, że pozew wniesiono do Sądu w 2017 r. przyjąć należy, iż do przedawnienia niewątpliwie doszło, jako, że bieg przedawnienia w niniejszej sprawie rozpoczął swój bieg z chwilą, w której pozwany nie wywiązał się z całości umowy, a więc najpóźniej z końcem 2011 r. Do przedawnienia doszło z końcem 2014 r.

Jednocześnie podnieść należy, że argumentacja powoda, jakoby bieg terminu przedawnienia przerwany został wskutek wystąpienia przez pierwotnego wierzyciela z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcie przeciwko dłużnikowi postępowania egzekucyjnego w żadnej mierze nie zasługuje na uwzględnienie.

Podzielić bowiem należy pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16, że nabywca wierzytelności, niebędący bankiem, nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Według art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia.

Skorzystanie przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie, co miało miejsce w niniejszym przypadku. Pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia i dlatego Sąd oddalił żądanie powoda.

W okolicznościach niniejszej sprawy z uwagi na prowadzoną działalność gospodarczą wierzyciela pierwotnego i jej charakter, który pozostaje w związku z łączącym strony umowy kredytu stosunkiem zobowiązaniowym, nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczenia powoda wynosi trzy lata. Warto w tym miejscu przywołać Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 listopada 2012 r., w sprawie I ACa 674/12, w którym wskazano, że o związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny decydować okoliczności istniejące w chwili powstania roszczenia, przy czym bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje, czy roszczenie powstało w relacji obustronnie profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego, wystarczy, iż podmiotem gospodarczym jest osoba występująca z roszczeniem.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Co prawda powód dołączył do pozwu wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z 20 marca 2015 r. wskazujący na wierzytelność pozwanego, jednakże wydruk ten nie został opatrzony podpisem upoważnionej do tego osoby. Dokument ten nie może zatem stanowić dowodu skutecznego nabycia wierzytelności, podobnie jak kserokopia zawiadomienia kierowanego do pozwanego.

Tym samym na podstawie powołanych wyżej przepisów należało orzec jak w sentencji.

Sędzia

Piotr Domaradzki